

Arrest

nr. 204 569 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat enerzijds X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van ouder en wettig vertegenwoordiger van X, en anderzijds X en X, die verklaren van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij, die verklaart op 11 september 2008 België te zijn binnengekomen, dient op 15 september 2008 een asielaanvraag in. Zij is vergezeld van haar meerderjarige zoon A.O. en de tweede verzoekende partij, op dat ogenblik nog minderjarig. De dochters van de eerste verzoekende partij, en haar op dat ogenblik nog minderjarige zoon S.R., vervoegen haar, blijkens hun verklaringen, op 19 maart 2009. De asielprocedure wordt definitief afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 5 juni 2009 (nr. 28 359) waarbij de eerste verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

1.2. Op 30 juli 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van de eerste en derde verzoekende partij en deze van de meerderjarige zoon A.O. Deze aanvraag wordt op 16 juli 2010 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard.

1.3. De verzoekende partijen dienen op 14 september 2010 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van de eerste en derde verzoekende partij en deze van de meerderjarige zoon A.O. Hangende de aanvraag worden ook medische problemen voor de minderjarige S.R. ingeroepen. Op 19 april 2011 worden de verzoekende partijen tijdelijk gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, omwille van de gezondheidsproblemen van de eerste verzoekende partij en de minderjarige S.R.

1.4. De tijdelijke verblijfsmachtiging van de verzoekende partijen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt op 11 mei 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verlengd met één jaar.

1.5. Op 7 juni 2013 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een verdere verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen gaan tegen deze beslissing in beroep bij de Raad.

1.6. De verzoekende partijen dienen op 3 juli 2014 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Bij arrest van 27 oktober 2014 met nummer 132 119 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 7 juni 2013.

1.8. De verblijfsaanvraag van 3 juli 2014 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) op 28 oktober 2014 onontvankelijk verklaard. Bij arrest van 29 februari 2016 met nr. 163 122 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.9. Op 19 juli 2016 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verblijfsaanvraag van 3 juli 2014 ontvankelijk maar ongegrond is. Bij arrest van 6 juni 2017 met nr. 188 026 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 16 november 2017 een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 3 juli 2014 ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard.

1.11. Eveneens op 16 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [S.,C.]

[...]

nationaliteit: Algerije

+ minderjarig kind:

-[R.,S.]; °15.06.2000

Nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum”.

en

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [R.,H.]

[...]

nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30... dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum”.

en

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [R.,M.]

[...]

nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0... dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 07.07.2015, hem betekend op 07.07.2015.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“In casu wordt aan mevrouw [S.], haar meerderjarige dochter [H.] en zoon [M.R.] en haar minderjarige dochter [S.R.] een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoekers bepaalde rechten werden ontzegd als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige maatregel wordt genomen. Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Deze is van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, dit is een besluit dat de belangen van de betrokkene ongunstig kan beïnvloeden. (Hvj 22 november 2012, C 277/11) Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing. Ook de Belgische wetgeving heeft garanties ingebouwd dat met het hoger belang van het kind rekening dient te worden gehouden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. In dit verband dient er tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 Vw., waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. In casu werd verzoekers deze mogelijkheid ontnomen. Verzoekers hadden elementen kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, zoals het actueel ziektebeeld en de behoeftigheid van mevrouw [S.], haar handicap en werkongeschiktheid, de recente residentiële opname van [S.R.] gedurende een jaar in het UPC Kortenberg, het verplicht want onder toezicht van de jeugdrechtbank na te leven ambulant plan met verwijzing naar hoogst gespecialiseerde diensten zoals SOLENTRA, de huidige kritieke geestestoestand van [S.]; het bestaan van zeer hechte familiebanden met de meerderjarige zonen [M.R.], [S.R.] en [O.A.] die een verblijfsstatuut hebben verworven, en met hun kinderen (de kleinkinderen en neefjes en nichtjes van verzoekers); de onmogelijkheid voor de meerderjarige zonen om België te verlaten voor Algerije zodat een terugkeer een scheiding van hun familie zou betekenen de werkzaamheden van de meerderjarige zonen, de familiale banden, de in België geboren kleinkinderen // neefjes en nichtjes van verzoekers en hun schoolse opleiding momenteel, de volstreekte afwezigheid van enig familiaal netwerk in Algerije en de afwezigheid van financiële middelen om in hun onderhoud te voorzien, evenals de deplorabele gezondheidstoestand van verzoekers [M.R.] had toelichting kunnen verstrekken over zijn familieleven in België, het feit dat hij vader is geworden van een Belgisch kind op 17 augustus 2017 en het feit dat hij een aanvraag gezinshereniging indiende, ingevolge waarvan hij een attest immatriculatie afgeleverd kreeg en bijgevolg ene legaal verblijf verwierf. Verwerende partij gaat in haar beoordeling niet in op de concrete feitelijke familiale situatie van verzoekers. Het niet horen van verzoekers heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk aan verzoekers de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij [...] heeft de eer te antwoorden dat de bijlagen 13 gevolgd werden op een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. In het kader van die aanvraag stond het verzoekers vrij

om alle documenten over te maken ter staving ervan. Zij tonen niet aan dat zij derhalve niet in de mogelijkheid waren om hun standpunt naar behoren toe te lichten. Bovendien kunnen zij bezwaarlijk voorhouden als zou er voorafgaandelijk aan het nemen van het bevel geen rekening gehouden zijn met de medische situatie van het kind.

Een schending van het hoorrecht wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 10 mei 2016, in arrest nr. 167.365, onder meer het volgende:

“De bestreden bevelen bevatten in casu inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de bevelen werden genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoekers en meer bepaald de (gezondheid-) situatie van zoon F. en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer de bestreden bevelen werden genomen.”

Verzoekers gaan eraan voorbij dat, voorafgaand aan het nemen van de bijlage 13, een onderzoek gevoerd werd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarbij tevens rekening gehouden werd met het hoger belang van het kind: “Betrokkenen dragen geen bewijzen aan dat hun kinderen op dit moment schoollopen in een lagere of middelbare school die gesubsidieerd wordt door de Staat. Een verwijding schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Kinderen ouder dan 18 jaar zijn niet schoolplichtig in België.”

Ook met de gezondheidstoestand en het gezinsleven werd rekening gehouden:

“Gezins- en familielevens: Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de familieleden die in het bezit zijn van een geldige F-kaart: Betrokkenen hebben altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen.

(...)

Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt niet dat betrokkenen niet kunnen reizen.”

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen meerderjarige broers en zussen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Nu verzoekers in hun verzoekschrift erop wijzen dat de andere meerderjarige broers en zussen een eigen gezinsleven hebben ontwikkeld, op grond waarvan zij in het bezit werden gesteld van een verblijfskaart, tonen zij niet aan dat zij met die familieleden een effectief beleefd gezinsleven vormen in de zin van artikel 8 EVRM en dat de beslissingen een schending uitmaken van voormelde hogere rechtsnorm.”

2.3.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitevinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

2.3.2. De verzoekende partijen verwijzen naar de gezondheidstoestand van de minderjarige S.R.

Uit de beslissingen tot verwijdering zoals deze thans voorliggen, kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand, zoals ingeroepen in de verblijfsaanvraag van 3 juli 2014.

Verder dringt de vaststelling zich op dat inzake de voormelde verblijfsaanvraag door de verwerende partij op 16 november 2017 weliswaar een ongegrondheidsbeslissing werd genomen waarbij werd ingegaan op de gezondheidstoestand van S.R., maar dat bij arrest van 29 mei 2018 met nr. 204 568 de Raad overging tot de nietigverklaring van deze beslissing. Deze beslissing moet dan ook worden geacht nooit te hebben bestaan en niet langer voorhanden te zijn in het rechtsverkeer. Dit heeft tot gevolg dat dient te worden aangenomen dat in het dossier van de verzoekende partijen geen eerdere beslissing van het bestuur voorligt waarin de ingeroepen gezondheidsproblemen van S.R. inhoudelijk reeds werden beoordeeld.

In deze omstandigheden dienen de verzoekende partijen te worden bijgetreden in hun standpunt dat de verwerende partij niet heeft voldaan aan de op haar rustende plicht overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregelen rekening te houden met de gezondheidstoestand van S.R.

De verwerende partij verwijst in de nota met opmerkingen nog naar een intern document in het administratief dossier waaruit alsnog zou moeten blijken dat de gezondheidstoestand in rekening is gebracht. Hierin kan het volgende worden gelezen: *“Uit de voorgelegde medische attesten blijkt niet dat betrokkenen niet kunnen reizen”*. In dit verband merkt de Raad op dat – naast het gegeven dat deze handelwijze waarbij niet alle motieven in de bestreden beslissingen zelf zijn terug te vinden de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang brengt – niet blijkt dat dit onderzoek kan volstaan in het licht van de medische elementen zoals ingeroepen in de verblijfsaanvraag van 3 juli 2014 en de huidige rechtspraak van het EHRM inzake ernstig zieke vreemdelingen en het artikel 3 van het EVRM. In het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) heeft het EHRM zo de hoge drempel toegelicht die stelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM

aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili blijkt namelijk dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen voor wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Wat betreft het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, moet volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer in de ontvangende staat. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg, algemeen beschikbaar in de ontvangende Staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende Staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en de reisafstand tot de benodigde zorgen, bij dit toegankelijkheidsonderzoek in overweging te nemen (zie par. 190). Het enkel wijzen op een mogelijkheid om te reizen, zonder in te gaan op de ingeroepen argumenten dat de minderjarige S.R. onmenselijk of vernederend dreigt te worden behandeld in haar herkomstland omwille van een gebrek aan adequate zorgverstrekking aldaar, kan dus niet volstaan om alsnog aan te tonen dat de gezondheidstoestand op voldoende wijze, en zoals vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in rekening is gebracht.

In dit verband merkt de Raad ook op dat de gedane vaststellingen niet enkel wijzen op een onwettigheid van de bestreden beslissing waarbij de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter S.R. bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze onwettigheid strekt zich ook uit tot de bevelen om het grondgebied te verlaten van de tweede en derde verzoekende partij, en wel nu de verwerende partij niet betwist dat zij nog een gezins- of familieleven hebben met de eerste verzoekende partij en S.R. Voor de tweede en derde verzoekende partij wachtte het bestuur zo ook met de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, totdat de – intussen weliswaar vernietigde – ongegrondheidsbeslissing van dezelfde datum inzake de medische verblijfsaanvraag voor S.R. was genomen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt in dat ook rekening dient te worden gehouden met het gezins- of familieleven in België. Dit impliceert dat in voorkomend geval eveneens rekening dient te worden gehouden met bepaalde hinderpalen op medische gronden die in hoofde van een van de familieleden kunnen bestaan om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het herkomstland. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beoogt immers te voorzien in een doeltreffende bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. De vraag naar het voorhanden zijn van hinderpalen voor het verderzetten van dit gezins- of familieleven elders, zoals bepaalde gezondheidsproblemen in hoofde van één van de gezins- of familieleden, is aldus relevant. In het verlengde van het arrest van 29 mei 2018 met nr. 204 568 van de Raad, dient dan ook evenzeer wat betreft de bestreden verwijderingsbeslissingen in hoofde van de tweede en derde verzoekende partij te worden besloten tot een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar niet blijkt dat alle aspecten van het familieleven in rekening zijn gebracht door het bestuur, minstens niet blijkt dat de ingeroepen hinderpalen op medische gronden met betrekking tot een van de familieleden voor een terugkeer naar het herkomstland op een correcte en zorgvuldige wijze in rekening zijn gebracht.

Zoals reeds werd aangestipt, heeft de verwerende partij het in de thans voorliggende situatie klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partijen ingediende verblijfsaanvraag op medische gronden. De Raad stelt vast dat de verwerende partij door aldus te handelen erkent dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten. Er kan aldus een feitelijke samenhang worden vastgesteld. In deze situatie volstaat een verwijzing naar de goede rechtsbedeling ook reeds om, in navolging van de nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing van 16 november 2017, eveneens over te gaan tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen.

2.3.3. De tweede verzoekende partij betoogt nog dat zij op 17 augustus 2017 vader is geworden van een Belgisch kind en in deze hoedanigheid een aanvraag om gezinshereniging hangende had ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de tweede verzoekende partij op 12 september 2017 een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie indiende, in functie van haar Belgisch kind. Deze aanvraag was nog hangende op het ogenblik van de thans bestreden beslissingen. Er blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de verwijderingsmaatregel in hoofde van de tweede verzoekende partij dit door haar ingeroepen gezins- en familieleven, of het hoger belang van dit betrokken kind, in rekening heeft gebracht. Ook op dit punt ligt aldus een schending voor van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Het onderzochte middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel, of van de overige middelen, dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 november 2017 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS